

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 812818/6

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים
לפני כבוד הדיינים:
הרב שלמה שפירא

המבקש: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד דני לידרמן)
נגד
המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד ארנון שוטלנד)

הנדון: דחיית בקשה לעיכוב ביצוע פסק דין בנימוק של כוונה לעתור נגדו לבג"ץ

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית דין זה שניתן לפני למעלה משנה.

הגשת בקשה ממין זה לאחר זמן כה רב מעלה תהיות, תהיות הגוברות נוכח הסמיכות המפתיעה של הגשת הבקשה לבקשתה של המשיבה לחתימה על פסיקתאות בהתאם לאותו פסק דין – בקשה שעליה בחר המבקש שלא להגיב, אף שניתנה לו ההזדמנות לכך מחמת הזהירות היתרה שנקט בית הדין, ואף שהבקשה תאמה לשנקבע בפסק הדין, ושנעתרתי לה בהעדר תגובה כנ"ל.

יש באמור כדי לדחות את הבקשה אף לו הייתה מגלה טעם כלשהו לעיכוב הביצוע, אך למעשה אין היא מגלה טעם כזה: המבקש תומך את בקשתו בשני טיעונים – האחד, כי בדעתו לעתור לבג"ץ נגד פסק הדין; והאחר, כי בשעתו בעת שהוגש ערעורה של המשיבה נעתר בית הדין לבקשתה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית דין קמא.

עתירה לבג"ץ כידוע אינה בגדר ערעור. בג"ץ אינו יושב כערכאת ערעור על החלטות בית דין זה, ועילות ההתערבות שלו בפסקי דין זה תחומות ומצומצמות. אף הגשת עתירה בפועל אינה מקימה עילה לעיכוב ביצוע בדרך שזו קמה משמוגש ערעור.

לא זו בלבד אלא שכידוע גם הגשת ערעור אינה עילה המחייבת עיכוב ביצוע, אלא שבית הדין עשוי לשקול זאת – בין השאר נוכח התרשמותו מסיכויי הערעור, וגם לעניין זה ייאמר כי להערכתנו הזהירה סיכויי העתירה אינם רבים – לא רק משום שבית דיננו סבור כי צדק בפסק דינו אלא אף משום שעילות ומקרי ההתערבות של בג"ץ בפסיקותיו בכלל מעטים הם כאמור. גם השיהוי הרב בהגשת העתירה אינו מעניק לעותר סיכויים יתרים לקבלתה, כידוע.

כל זאת אף לו הוגשה עתירה בפועל, וקל וחומר משמבוקש עיכוב הביצוע על יסוד כוונה להגיש – כוונה שיתכן שישנה וייתכן שאיננה, והבקשה נועדה רק לשמו של העיכוב עצמו, בין אמירה בדבר כוונה לבין הגשת עתירה ותשלומי האגרות הכרוכים בה – רבה הדרך. ועל כל פנים אין דין כוונה להגיש עתירה, אף לו היינו בטוחים במימושה הקרוב, כדין הגשתה בפועל, ולא נאמר בה הכלל "מחשבה (טובה?) הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לבד מהשיהוי בהגשת העתירה – אף אם תוגש – ולבד מכל האמור עד כה, גם השיהוי הרב בהגשת הבקשה דנא עצמה הוא עילה נוספת לדחייתה על הסף ואף טעם נוסף להבחנה בינה לבין עיכוב הביצוע עם הגשת הערעור (שכשלעצמו אומנם הוגש לאחר המועד אך לא באיחור רב ורק לאחר שבית הדין התיר את הגשתו באיחור – שני הדברים בשונה מן הבקשה שלפניי).

סוף דבר

- א. הבקשה לעיכוב ביצועו של פסק דיננו נדחית.
 - ב. לפנים משורת הדין ובהתחשב גם באי־הצורך לבקש את תגובת המשיבה לבקשה מופרכת זו לא יושתו על המבקש הוצאות משפט, אף שמן הדין היה להשיתן עליו לפחות לטובת אוצר המדינה, בגין בזבוז זמנו השיפוטי של בית הדין.
 - ג. ההחלטה מותרת לפרסום לאחר השמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.
- ניתן ביום כ"ג במרחשוון התשפ"א (10.11.2020).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה